

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Værker i Mindeudgave

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang03val-shoot-idm140687573679392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

skulde rejse, gik hun med Nina og William op paa en Bakke ved Byen. Det var i Maj: hele Egnen laa, smilende i Foraarets første Friskhed, udstrakt for deres Blik. Helt ude blinkede Havet. Stella viste en sidste Gang Børnene alt, pegede paa hvert Kirketaarn, paa hver Mølle, paa hver Sti. Nina græd, William stod med Fingrene i Munden og saå op paa Moderen med store forbavsede Øjne. Hun blev ved at pege — hun viste dem hver Plet: det var som læste hun i en kær Bog, mens hun stod her for sidste Gang og saå ud over den kendte Egn fra denne skraanende Bakke.

Saa kastede hun sig ned paa Græsset og græd. William saå forundret paa Moderen, derpaa gik han hen og tog Hænderne bort fra hendes Ansigt:

„Kys Willy,“ sagde han.

Stella tog Drengen i sine Arme og gik med Nina ved Haanden ilsomt ned ad Højen.

I

Næste Aar blev Stella fjerde Gang frugtsommelig og fødte en Søn. De kaldte ham i Daaben Aage. Høgs havde levet meget stille i Randers. Det tog Tid, inden man kom i Orden; Nina fik Mæslinger, og saa kom Stellas Svangerskab. Saaledes blev det Efteraaret 63.

Det var første Gang, de saå nogen hos sig: Sognepræsten, Rektor ved Skolen og Stiftsfysikus Berg. Herrene skulde egentlig have spillet Kort i Høgs Værelse, men de var blevne i Dagligstuen hos Damerne. Man drøftede Kongens Sygdom. Høg havde i Aften faaet Meddelelsen fra København, hvori Brevskriveren frygtede det værste.

Det var under Følelsen af dette truende, man var blevet sammen i Dagligstuen, ligesom naar man under et Uvejr alle klumper sig sammen i det samme Værelse.

Man talte ogsaa om Grevinden. Høg blev heftig og

sagde, man burde søge at glemme hende nu, Rektor kaldte hende med et Udtryk fra en Festtale i Klubben for Danmarks ophøjede Aspasia. Fysikus lo og spurgte, hvem der da var Perikles.

Sognepræsten, en mager Mand af et elegant Ydre, drejede behændigt Samtalen bort fra Grevinden og berørte atter Spørgsmaalet om Hertugdømmerne.

Man talte i Munden paa hinanden. De mente alle, at skulde Kongen dø nu, stod meget paa Spil.

„Gud forbyde det,“ sagde Præsten.

Stella havde ophørt at konversere Damerne, hun sad lænet frem paa Stolen og lyttede ivrig.

„Maaske trænger vi til en Krig,“ sagde hun.

Lægen smilede. „Fruen gaar vel med i Ambulancen?“

Saa drøftede man Chancerne for en Krig, Rektor talte med Begejstring om Aanden i otte og fyrre. Præsten mente, Tiderne havde forandret sig, sligt gentog sig ikke, sagde han.

Efterhaanden fik Samtalen et mere almindelig politisk Præg. Rektor paaregnede i Tilfælde, der kunde møde, sikkert Hjælp fra Frankrigs mægtige Cæsar.

Damerne blandede sig i Konversationen, og den gik over til alle Emner, Lægens Frue havde set Kejsersinde Eugenie i Paris, hendes Krinoline havde fyldt hele Vognen. Høg fortalte Hofhistorier fra Tuilerierne.

„Det er dog værre i Spanien,“ slap det ud af Lægens Frue.

Man lo og kom ind paa Fabler om Dronning Isabella; Rektorinden mente, at Dronningen havde altfor mange Skriftefædre, og Lægen sagde, at Skriftefædre — det vil naturligvis sige, dem med Calibat — i det Hele var en farlig Institution. Det var et Stikleri til den elegante Præst, om hvem man paastod, at han overfor Menighedens Dameverden og ikke mindst overfor Stella havde visse katolske Tendenser.

Pastoren smilede og gik ind paa Spøgen: Man kunde ikke forlange formeget, vi var alle Mennesker . . .

Under denne Stemning rejste man sig for at gaa til Bords. Nina og William havde faaet Lov at være med.

Stella bad om Rektors Arm, Høg førte Rektorinden. Bordet var ødselt dækket, Stella havde trods Aarstiden fyldt den store Opsats med stærkt duftende Blomster. Der var en Overflod af slebne Glas og Karaffer, af Sylte-tøjsasietter og Dessert-Skaale ... Efter Excellencens Død havde Ludvig faaet Størstedelen af Familiens Service, og Stella, der nok ønskede at kokettere lidt med Husets prægtige Apparat, havde i Aften benyttet saa meget deraf, som muligt var.

Buffer'en var opfyldt af Sølv og af store Planter, Palmer og Bregner, og alle Lysene i Kronen var tændte.

Provinsdamerne var blændede, de sad og skottede hen til hinanden og saå prøvende paa hvert Stykke paa Bordet, efter fem Minutters Forløb havde Rektorinden vejet hver Ske og værdsat hvert Fad. Præstens Frue blinkede misbilligende til sin Mand, men Pastoren, der elskede Luksus, strakte sig velbehageligt paa Stolen og nød Retterne forud.

Han lagde Mærke til en Vase med et pragtfuldt Navnechiffer i Guld. Om den var fra Sèvres?

„Excellencen havde modtaget den af Louis Philippe — han havde været i Frankrig i en diplomatisk Mission — den var fra Sèvres“ ...

Pastoren havde nok tænkt det. Han havde selv besøgt Fabrikkerne ved Sèvres.

Rektorinden begyndte at trække sine Handsker af, men saå pludselig, at Stella beholdt sine paa, blev rød i Hovedet og gav sig til at knappe dem igen.

Tjeneren bød Fisken omkring. Han bar blaat Liberi med Sølv.

Det var meget vanskeligt at faa Fisk paa denne Aarstid — hvor Fru Berg købte? — Fru Berg lo og erklærede, hun vidste det ikke, Pigen besørgede det. — Fisk var meget dyr i en Husholdning, naar Manden ikke spiste Plukfisk. — Og Rektor spiste det ikke? Aldrig. — Om Stella havde set noget værre end „Dronning Mar-

guerites Noveller" ? — Nej aldrig. Berg paastod, at François I spiste med Fingrene . . . Dronningen havde i hvert Fad spist Pandekage med Kniv.

„Den blaa“ havde skænket Hochheimer i Glassene. William græd, fordi han ikke havde faaet Snitter.

Rektorinden satte sin Pincenez paa Næsen. Hun havde aldrig set saa mørkt et Barn. Et komplet Zigeunerbarn.

Fysikus drak privat med Pastoren.

Stella bøjede sig frem forbi Rektor og spurgte Pastorinden, om Børnene stadig brugte Tran? — Fru Berg afskyede Børn, naar man havde seks —

Der blev et almindeligt Skrig. Rektor tog paa at docere, Præsten demonstrerede ivrigt mod sin Dame og lagde i sin Iver Haanden paa hendes Arm. Den unge Frue havde fyldige Arme og brugte Halværmer. Berg talte om Malthus. Stella greb Navnet og spurgte ned over Bordet, hvem Malthus var.

Det var en af Menneskehedens Velgørere, sagde Lægen. Hans Kone skratlo.

Om Høg vidste, hvor stort Asyllegatet var. Præsten havde hørt 5000 Rigsdaler. Det var en stor Velgerning mod Byen.

Det var dumt at paastaa, at mørke Børn skulde være mere lidenskabelige end blonde. Rektorinden havde set mange blonde Børn, som var meget lidenskabelige . . .

Nej, Høg vidste det ikke . . .

De talte i Munden paa hverandre. „Den blaa“ gik omkring og skænkede, det var en gammel Rødvin fra Excellencens Tid. Pastoren erklærede ikke længe at have smagt en saadan Vin . . . Han sad og saa glad paa, hvorledes den oledede paa Glasset.

Stemningen blev meget livlig. William kom hen paa Stellas Skød, Nina sad hos Lægen.

Det var ingen Sag, naar man kunde faa saa kønne Børn, Fru Berg erklærede sine Børn for ækle, Rektor troede, hun havde altfor megen Selvkritik — den ældste var virkelig meget flink i Latin . . .

Ja, i Latin . . .

Høg drak i denne Sammenhæng et Glas for Damerne som Samfundets Mødre. Stella tog sine Handsker af. Rektorinden faldt i Forbavselse over en Opsats . . . Den var en Gave fra Kongen . . . for Resten knyttede der sig en pikant Historie til denne Opsats . . .

Stella begyndte at fortælle. Høg afbrød hende og rettede . . . Historien var pikant. Man kom atter ind paa Historier om Grevinden. Kongen havde foræret hende en Natstol fyldt med Appelsiner og hver Appelsin indsvøbt i en Femdalerseddél . . . Det var uhyre morsomt og jovialt af Kongen. Lægen mente, at det havde den gamle Aspasia vel næppe faaet af sin Perikles.

De lo voldsomt, selv Pastorinden blev reven med af Lystigheden. Fru Berg brækkede Stoleryggen ved at kaste sig haardt tilbage, og Præsten greb om hende.

„Den blaa“ kom ind med en Bakke og gik hen til Høg. „Et Telegram.“

„Et Telegram.“ Høg sprang op, greb Telegrammet. I samme Nu havde alle set det, og der blev ganske stille. Stella satte William haardt ned paa Gulvet.

Høg var meget bleg.

„Kongen er død,“ sagde han.

Stolene blev skubbet tilbage, alle stod op. Saa blev der atter ganske stille. Man kunde have hørt en Knappe-naal falde til Jorden i Stuen. De saá alle ned for sig — Præsten havde foldet Hænderne.

William stod ved Siden af Moderen. Han saá fra den ene til den anden. Saa gav han sig til at græde.

Lidt efter var Stella og Høg alene tilbage i Spise-stuen. „Der vil komme strenge Tider,“ sagde Høg. Stella gav sig til at slukke Lysene paa Buffet'en . . .

Krigen kom. Der laa mange danske Tropper i Randers, men man frygtede hver Dag at maatte gaa længer

mod Nord og opgive Byen. Fjenden var rykket frem Norden for Skanderborg — Vejen laa aaben.

Kronprinsen var kommen til Byen om Eftermiddagen for at se til de Saarede paa Byens Lasaretter. Høg var ude med hans kongelige Højhed.

Det var ud paa Aftenen. En kold, gennemblødende Efteraarsregn, pisket af en hvinende Storm.

Hjemme hos Høgs var det mindste Barn sygt. Lungebetændelse. Berg gav kun ringe Haab.

Der var sat Skærm over Lampen. Stella sad ved Vuggen i Mørket henne i Krogen ved Kakkelovnen. Hun vuggede med Føden, helt mekanisk; naar Barnet klynkede, gav hun sig til at nynne sagte. Undertiden skræmmedes hun op af sin Adspredthed, lagde sig ned over Vuggen og lyttede til det gispende Aandedrag. Tog sig saa om Hovedet og sukkede.

Regnen slog haardt mod Ruderne, greb i det raslende Thermometer . . . Folk talte højt nede paa Gaden.

Hun satte sig atter op. Barnet laa med store angstfulde, spørgende Øjne, der fulgte hende overalt. Hun pintes under dette hjælpeløst bedende Blik. Hun saå til Siden, vilde knibe ud fra Blikket, men følte det hjælpeløst imod sig, kunde ikke slippe fra det. Øjnene var store, glasagtige.

„Vug Aage, Nina,“ sagde hun.

Nina havde siddet og strikket ved Lampen. „Hvor er William?“ spurgte Moderen.

Han sad sammenkrøben paa en Skammel og sov, gemt bag Gardinet. Billedbogen var falden ned paa hans Knæ.

Aage drejede Hovedet ganske lidt paa Pudén og fulgte Stella med Øjnene, mens hun gik hen over Gulvet til Vinduet, hun ruskede lidt i William. „Nu skal Ane bringe Dig i Seng,“ sagde hun.

Hun stillede sig med Ryggen mod Stuen og saå ud.

Folk løb uroligt frem og tilbage paa Gaden. Man raabte til hinanden i Forbifarten, løb videre, dukkende med Hovederne for Regnen. Stormen havde revet Bar-

bérskiltet løs paa Huset ligeoverfor, saa Messingbækketnet klappede mod Muren. Det tog paa med ujævne Rusk i Regnen . . .

Stella gik tilbage til Vuggen. Aage saá paa hende og smilede ganske svagt, hans Bryst gik heftigt op og ned, de smaa Hænder pillede krampagtigt ved Vuggekanten. Han begyndte at blive blaa i Ansigtet.

William gik hen til Vuggen og saá nysgerrigt paa Broderen.

„Lille Bro'r er syg,“ sagde han og stod og pillede ved det grønne Omhæng. Stella havde ingen Ro, hun gik op og ned ad Gulvet, standsede i Krogen, gik atter frem og tilbage. Hun syntes, Stormen blev heftigere og heftigere for hvert Minut. Hun stod atter ved Vinduet. Høg maatte jo dog ogsaa snart komme . . . Hun skræmmedes af et enkelt Hornsignal nederst i Gaden.

„Naar kommer Fa'r?“ spurgte Nina.

Stella saá ud. Der løb mange Mennesker paa Stenbroen frem og tilbage, hun hørte dem skrike højt omme paa Torvet, høje Raab, ligesom Kommandoraab. Hun saá et Par Officerer tale meget ivrigt nede under Lygten lige overfor. De havde lange, dyngvaade Regnkapper paa.

Aage græd i Vuggen. Hun gik tilbage for at vugge ham. Stormen tog stærkere fat, det piskede ned . . . der lød mange Trin paa Gaden, stadig flere. Vinden sukede i Kakkelovnen, Barnet klynkede ganske sagte.

„Hvor de løber,“ sagde Nina. Hun var krøben op paa en Stol ved Vinduet.

William stod og trak hende i Kjolen.

Man hørte Hovslag i Gaden, hurtige Raab, Hornsignaler . . . Stella fo'r op fra Vuggen . . .

„Mo'r dog,“ raabte William angst og rendte henimod hende. Nina løb bort fra Vinduet. Lige med ét gav begge Børnene sig til at græde.

Hornene lød nu fra alle Kanter — iltsomme Hovslag. Løb . . . de raabte højt paa Gaden. Stella rev Vinduet op igen. Stormen slog det bragende ind mod Muren,

Regnen piskede hende i Ansigtet og rev hendes Forhaar op.

Der var Folk i alle Porte, Soldaterne løb ud og ind. Et Kompagni gik i sluttet Trop ilsomt ned gennem Gaden. Trinnene lød siubrende paa den oversvømmede Stenbro . . . Hun hørte et Par Koner græde nede i Gadedøren.

„Kommer de?“ raabte hun til dem. Og endnu en Gang højere: „Kommer de?“

Stormen rev hendes Ord bort, ingen hørte hende, hun holdt paa det klaprende Vindu — Hornsignalerne lød ængstelig kaldende som korte Nødraab, ilsomt fra alle Sider.

„Kommer de?“ raabte hun igen og stærkere, bøjet langt ud af Vinduet. Ingen svarede. En Adjutant red forbi i Galop — hun raabte igen, han svarede og virrede med Hovedet, Stormen udviskede hans Ord.

Nina sad ved Vuggen.

„Mo'r, Aage bli'r sort i Ansigtet,“ sagde hun.

Moderen løb tilbage. Barnet laa rallende med stive Øjne. Hun rev Nina væk og kastede sig med et Skrig ned over Vuggen — tog Barnet op, lagde det atter ned.

„Han dør, han dør,“ raabte hun. Hun fløj op, greb en Flaske og hældte nogle Draaber i en Ske. „Han dør,“ gentog hun sagte, blev ved mekanisk at gentage: „Han er død, han er død“ — —

Vinduet klappede voldsomt imod Muren. Vinden tog fat i Gardinet og løsnede det, saa det fløj som en Fane langt ind i Stuen; Flammen i Lampen slog op og osede . . . William og Nina sad henne i en Krog bag Bogskabet og græd sagte; Drengen havde lagt sit Hoved ned i Søsterens Skød.

Stella laa udstrakt over Vuggen. Nede paa Gaden lød der urolig Trampen af mange Støvler, forvirrede Raab, hun så med Angst paa Barnet.

Saa blev Døren revent op.

Høg havde en lang Regnkappe paa, Vandet dryp-

pede ned ad ham og flød i store Strømme hen ad Gulvtæppet. „De er her,“ sagde han hurtigt, „Prinsen flygter.“

Børnene gav sig til at skribe højere. Høg strøg Vandet af sin Kappe.

Han havde ondt for at tale.

„Gaar Du igen?“ spurgte Stella angst.

„Ja, Prinsen rejser om lidt.“

Hun stod nogle Øjeblikke. Derpaa sagde hun sagte: „Barnet dør.“

Høg gik hen til Vuggen, hvor Aage laa og krammede med sine smaa Hænder om Lagenet. Saa bøjede han Hovedet og gik.

Stella saå ham løbe ned ad Gaden til Klubben. En lang Række Soldater drejede om paa Torvet. De mere løb end gik, Hovederne dukkede ned bag de opslagne Kraver; Regnen blev stadig tættere, man hørte Vandet slaa op om de trampende Ben ... De lange Rækker saå ud som et mørkt Legeme.

Mænd og Koner rendte forvirret frem og tilbage paa Fortovet. Hornene kaldte uafslædig.

Saa lød der Hovslag fra Torvet. Kavalkaden sprængte forbi, Slængkapperne flagede i Stormen, Hestene stønnede — Stella genkendte Prinsen. Hun saå hans Træk tydeligt i Skæret fra Lygten; han var hvid som et Lagen.

Stella rystede, saa Tænderne klaprede i Munden. Regnen havde vædet hendes Haar og Ansigt. Hun vendte sig, William stod og sled i hendes Kjole.

„Hvad vil Du?“ sagde hun.

„Hvorfor blæser de?“ spurgte han.

„Fordi de Danske flygter.“ sagde hun og saå igen ud. William hvinede.

„Nu sover Aage,“ sagde Nina.

„Hvad siger Du?“

„Aage sover.“

„Sover?“ det lød som et Skrig, hun saå hen til Vuggen ... hun syntes ikke, hun kunde flytte en Fod ...

Vinduet brasede voldsomt mod Muren, den ene Rude gik itu, og Skaarene faldt raslende ned paa Stentrappen. Den ilsomme, ensformige Trampen af Tropernes March gennem Gaden tabte sig mere og mere ... man hørte kun nu og da et enkelt skingrende Horn.

Stella laa flat ned paa Gulvet ved Aages Vugge og hulkede med Ansigtet ned i Gulvtæppet.

William græd hele Natten.

II

De fleste var enige om, at William var en underlig Dreng.

Han var meget mørk, baade af Hud og Haar og havde mærkelig store Øjne med et vagt, tungsindigt, lidt flakkende Blik. Hans Hoved syntes for stort til Kroppen, som han holdt daarligt, saa at han saå endnu mere rundrygget ud end han var. Han havde faaet et Par meget tynde Ben at gaa paa og lange Arme, underlige, halvt kantede, halvt theatralske Bevægelser.

Hans Gang var uéns og besynderlig. Han kunde smaasnakkende med sig selv slentre langsomt hen langs Husene — Stella paastod, han sled Huller paa sine Albuer ved saaledes altid at gnide sig op ad Væggen — med dukkende Hoved og krummet Ryg, Armene slaskende. Saa pludselig snublede han over sine egne Ben, som han altid satte indad, og gav sig til at løbe. Hvor han saå ud, naar han løb. Man kom til at tænke paa de smaa vanskabte Troide med uforholdsmæssig store Hoveder, som ligger sammentrykte i Æsker og springer op, naar Æsken aabnes. Saa stod han stille, slentrede igen og gav sig atter til at løbe.

Naar han talte, gestikulerede han meget. Han brugte mange sjældne Ord, og hvad han sagde, var ofte stillet op, ligesom Replikkerne i en Komædie.

Nina og William stod tidlig op, længe før de andre.